

Είκοσι πέντε αρχές «ηθικής»

Κείμενο που γράφτηκε τον Ιούλιο του 1977 από τον Αλαίν ντε Μπενουά.

Σάββατο 10 Δεκεμβρίου «2005», κύκλος «Δι' ολίγους κι εκλεκτούς» 2 (ο Βλάσης Ρασσιάς ξαναγεί σε χώρους προηγμένων ιδεών): «25 Αρχές Ηθικής, του Αλαίν ντε Μπενουά».

Δεν έχω μεγάλη συμπάθεια στον όρο «ηθική». Γνωρίζω πολύ καλά την «γενεαλογία» της, την οποία θεωρώ ότι διαφώτισε αρκετά καλά ο Νίτσε. Τείνω άλλωστε να πιστέψω ότι υπάρχουν τόσες πολλές «ηθικές» όσα και τα επίπεδα της ανθρωπότητας, πράγμα που βεβαίως παραπέμπει σε έναν σχετικό αριθμό. Αντίθετως, πιστεύω πολύ στις αρχές που μπορεί να είναι ταυτοχρόνως και κανόνες ζωής (καθώς η κάθε ιστορική πορεία πραγματοποιείται από τον μύθο στις αρχές δια μέσου κάποιας ιδέας). Καταθέτω λοιπόν εδώ τις δικές μου αρχές, στις οποίες θέλω να πιστεύω ότι μένω κατά κανόνα συνεπής.

1. Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΥΜΠΑΙΚΤΗΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ, δεμένος με αυτούς, τόσο για το καλύτερό όσο και για το χειρότερο. Και οι δύο πλευρές δημιουργούν από κοινού. Οι Θεοί δεν είναι υπεράνω, ούτε έξω από εμάς. Δεν είναι ούτε και πέρα από τις αισθήσεις μας. Σημαντικό άλλωστε δεν είναι το να πιστεύει κανείς στο Θείο, αλλά να συμπεριφέρεται με τέτοιον τρόπο ώστε Αυτό να μπορεί να δείξει σε αυτόν εμπιστοσύνη. Σημαντικό είναι να μπορεί να βρίσκει κανείς και να αναγνωρίζει το Θείο μέσα του και να αποκαλύπτει τον εαυτό του, όπως αποκαλύπτεται Αυτό. Το σώμα και η ψυχή είναι ένα και το αυτό πράγμα. Το να φέρνει κανείς το ένα απέναντι στο άλλο, το να αντιπαραθέτει αυτές τις έννοιες, αποτελεί ασθένεια του πνεύματος. Όποιος Θεός δεν συμπεριφέρεται όπως έχει κανείς το δικαίωμα να περιμένει από αυτόν, αξίζει να υποστεί την απάρνηση, υπό τον όρο όμως ότι εκείνος που την τολμά έχει προηγουμένως δώσει το καλύτερο του εαυτού του.

2. ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ ΜΟΝΟ ΤΟ ΝΑ ΓΕΝΝΗΘΕΙ ΚΑΝΕΙΣ, ΑΠΑΙΤΕΙΤΑΙ ΚΑΙ ΝΑ «ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΕΙ». Η δημιουργία έπεται της γεννήσεως και δεν μπορεί κανείς να δημιουργηθεί παρά μόνον από τον ίδιο του τον εαυτό. Μόνον έτσι είναι δυνατόν να δώσει στον εαυτό του μία ψυχή, γι' αυτό και ο Έκχαρτ κάνει λόγο για «αυτό-δημιουργία»: «υπήρξα η αιτία του εαυτού μου, εκεί που θέλησα τον εαυτό μου και δεν υπήρξα τίποτε άλλο. Υπήρξα αυτό που θέλησα και αυτό που θέλησα υπήρξε εγώ». Στην Edda «Havamal» (5), ο Θεός Odin παρουσιάζεται θυσιασμένος στον ίδιο του τον εαυτό. Ένα έθνος θεμελιώνει έναν Πολιτισμό όταν γίνεται η αιτία του εαυτού του, η αιτία της υπάρξεώς του, όταν την πηγή μίας αιώνιας ανανεώσεως την βρίσκει μόνο μέσα στην δική του Παράδοση. Το ίδιο ισχύει και με τους ανθρώπους, όπου κάποιος οφείλει να βρίσκει μέσα του τις αιτίες του εαυτού του, καθώς και τα μέσα της οποίας αυτο-υπερβάσεώς του (αντίθετα λ.χ. από τον ηγέτη ενός παρακμιακού Κράτους που κρατεί την εξουσία από εξωτερικά του εαυτού του πράγματα αντί από την υπεροχή των προσωπικών αρχών του).

3. Η ΑΡΕΤΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΩΣ ΕΝΑ ΜΕΣΟΝ που αναφέρεται σε κάποια νομοτέλεια. Αντίθετως, είναι η νομοτέλεια του εαυτού της, η ίδια η αμοιβή της, η εσωτερική ανάκτηση ή η ανάκτηση του εαυτού, η αφετηρία της κάθε αναζητήσεως και της κάθε κατακτήσεως, και πρώτα από όλα η αμοιβαία αναγνώριση και ανακάλυψη του ψυχισμού και της ψυχής.

Είναι η θεσμοποίηση του εαυτού μίας απόλυτης ισορροπίας, το να είναι κανείς ο ηγέτης του εαυτού του, να υπακούει στον εσωτερικό αφέντη του και την ίδια στιγμή να διατάσσει τον εσωτερικό του δούλο. Κυρίως είναι η αναζήτηση του Μέτρου.

4. ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ ΤΟ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΝΕΙΣ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΤΟΥ, αλλά πρέπει επίσης να γίνει τελικά αυτό που μπορεί να γίνει. Να κτισθεί σύμφωνα με την άποψη που έχει δημιουργήσει για τον εαυτό του, αλλά και να μην αρκестεί ποτέ από το αποτέλεσμα. Πρέπει να θέλει να αλλάξει πρώτα ο ίδιος πριν στραφεί να αλλάξει τον κόσμο, και είναι προτιμότερο να παραδεχθεί τον κόσμο όπως είναι παρά να παραδεχθεί τον εαυτό του όπως είναι. Πρέπει να αναπτύξουμε μέσα μας εκείνες από τις δυνατότητές που καθιστούν ανθρώπους εμάς τους ίδιους. Μία ισχυρή θέληση μάς επιτρέπει να γίνουμε αυτό που θέλουμε ανεξάρτητα από εκείνο που ήμασταν, γιατί η θέληση προηγείται όλων των προκαθορισμών, ακόμη και εκείνου της γεννήσεως, υπό τον όρο βεβαίως να έχουμε την ικανότητα να θέλουμε. Πρώτα από όλα χρειάζεται να καλλιεργήσουμε την εσωτερική ενέργεια, την ενέργεια εκείνη «της οποίας την απόδειξη υπάρξεως μπορεί να δώσει εξίσου ένα μυρμήγκι και ένας ελέφαντας» (Σταντάλ) και που επιτρέπει να παραμένει κανείς μέσα στον χειμώνα αυτό δια μέσου του οποίου επιστρέφει η άνοιξη.

5. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΘΟΡΙΖΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΔΙΚΟΥΣ ΜΑΣ ΚΑΝΟΝΕΣ ΚΑΙ ΝΑ ΕΠΙΜΕΝΟΥΜΕ ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ. Να ορίζουμε νόμους για τον εαυτό μας υπό τον όρο όμως να μην τους αλλάζουμε (πράγμα που ωστόσο δεν μας εμποδίζει από το να δίνουμε νέες διαστάσεις στις προοπτικές που επιλέξαμε). Να μην υποχωρούμε, να μην τσακίζουμε. Να συνεχίζουμε ακόμα και αν δεν υπάρχουν πια οι λόγοι για να συνεχίσουμε. Να μένουμε πιστοί στις προδομένες ιδέες, πιστοί ακόμα και για λογαριασμό εκείνων που δεν έμειναν πιστοί. Να μένουμε πιστοί επίσης και σε όλους εκείνους που δεν υπάρχουν πια. Να υπερασπιζόμαστε εναντίον όλων, ακόμα και εναντίον του ίδιου μας του εαυτού, την ιδέα που έχουμε για τα πράγματα και την ιδέα που θέλουμε να έχουμε για τον εαυτό μας.

6. ΝΑ ΜΗΝ ΓΙΝΟΜΑΣΤΕ ΚΥΡΙΑΡΧΟΙ ΚΑΙ ΚΑΤΟΧΟΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΠΡΙΝ ΓΙΝΟΥΜΕ ΚΥΡΙΑΡΧΟΙ ΚΑΙ ΚΑΤΟΧΟΙ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΜΑΣ. Ο αυτοεξαναγκασμός είναι πρωταρχική προϋπόθεση του δικαιώματος εξαναγκασμού των άλλων. Οφείλουμε επίσης να ανεχόμαστε τους συγχρόνους μας, αφού πρώτα μάθουμε να ανεχόμαστε τον εαυτό μας: «ο ποιοτικός άνθρωπος έχει πρώτα απαιτήσεις από τον εαυτό του, ο κοινός άνθρωπος έχει απαιτήσεις μόνο από τους άλλους» (Κομφούκιος). Η ισχύς πρέπει να βασιζέται επάνω στην υπεροχή και όχι η υπεροχή επάνω στην ισχύ. Εκείνοι που ηγούνται έχουν το δικαίωμα να κατέχουν, όμως εκείνοι που κατέχουν δεν έχουν υποχρεωτικά και το δικαίωμα να ηγούνται. Ο ποιοτικός άνθρωπος στέκεται πέρα από δεσποτισμούς, καθώς δεσπάζει όλων των δεσποτών με μέσα που ειδικά του ανήκουν: «μία νέα ευγένεια είναι αναγκαστικώς αντίθετη σε ό,τι ανήκει στον όχλο ή στον δεσποτισμό» (Νίτσε). Όσο ψηλότερα ανεβαίνει κάποιος, τόσο πιο μόνος πορεύεται, τόσο πιο πολύ πρέπει να υπολογίζει στον εαυτό του. Αυτοί που είναι ψηλά είναι υπεύθυνοι για εκείνους που είναι χαμηλότερα, καθώς πρέπει να ανταποκρίνονται στις προσδοκίες τους. Δεν έχουν κανένα πραγματικό προνόμιο πέραν των βαρών που οι άλλοι μπορούν να τους φορτώσουν στους ώμους, στην αντίθετη περίπτωση όλες οι επαναστάσεις γίνονται δίκαιες. Να ακολουθούμε ελεύθερα εκείνους που είναι ανώτεροί μας, να γινόμαστε υπερήφανοι κάθε φορά που πετυχαίνουμε να βρούμε έναν μπροστάρη (Στέφαν Ζωρζ), αφού το αντάλλαγμα του να ακολουθήσουμε έναν τέτοιο άνθρωπο δεν ανιχνεύεται στην σφαίρα της κυριαρχίας αλλά της αμοιβαίας προστασίας. Το

να υπακούμε είναι δικαίωμα, το να κυριαρχούμε ή να κυριαρχούμε είναι καθήκον, όχι το αντίθετο. Διακηρύσσουμε το ωραίο καθήκον μας να έχουμε δικαιώματα και το ωραίο δικαίωμά μας να έχουμε καθήκοντα.

7. Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΜΕΤΡΗΤΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ. Κάθε ύπαρξη έχει την τραγικότητά της, το ίδιο και κάθε διακήρυξη. Ο Κόσμος δείχνει χαοτικός, ωστόσο μπορούμε εύκολα να του δώσουμε μία μορφή. Κάθε τι που κάνουμε δεν έχει άλλη έννοια από εκείνη που του δίνουμε εμείς. Το μόνο αντάλλαγμα είναι ότι όλα απηχούν σε όλα. Οι μικρές χειρονομίες μας έχουν μία συνέπεια στα πιο απομακρυσμένα σημεία του σύμπαντος. Η ύπαρξη του Κακού δεν μπορεί να ορισθεί θετικά, παρά μόνον ως περιορισμός αυτού που πρέπει να επέλθει, περιορισμός της μορφής που τα όντα δίνουν στον Κόσμο. Ίσως δεν είναι τίποτε περισσότερο από καθαρή και αιώνια αρνητικότητα.

8. ΑΞΙΖΟΥΜΕ Ο,ΤΙΔΗΠΟΤΕ ΜΑΣ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΣΕ ΑΤΟΜΙΚΟ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ. Από ένα σημείο και ύστερα δεν υπάρχει ούτε τύχη, ούτε σύμπτωση. Οι αντίπαλοί μας δεν έχουν σε τελευταία ανάλυση καμμία άλλη δύναμη πέραν εκείνης που τους παρέχουν οι δικές μας αδυναμίες. Συνεπώς όχι μόνο πρέπει να αποδεχόμαστε, αλλά και να επιθυμούμε εν τέλει αυτό που συμβαίνει. Πρέπει να επιθυμούμε αυτό που συμβαίνει από την στιγμή που θα αποδειχθούμε ανήμποροι να το εμποδίσουμε να συμβεί. Αυτό δεν είναι παραίτηση, αλλά διατήρηση της ελευθερίας μας, είναι το μόνο μέσον ορθής αντιδράσεως όταν καμμία δράση δεν απομένει να αναπτυχθεί. Ο Στωϊκισμός προσφέρει την μόνη δυνατή συμπεριφορά, όταν οι άλλοι δεν αντέχουν πλέον να παραμείνουν στωϊκοί. Πρέπει να πράττουμε έτσι, ώστε εκείνο επάνω στο οποίο δεν μπορούμε να επιδράσουμε να μην μπορεί και αυτό να επιδράσει επάνω σε εμάς (Τζούλιους Έβολα).

9. Η ΑΡΧΗ ΕΙΝΑΙ Η ΔΡΑΣΗ. Δεν υπάρχουν λόγοι υπέρξεως στα μεγάλα και δυνατά πράγματα, αφού αυτά ούτως ή άλλως πρέπει να υπάρχουν ή να γίνονται (δεν είναι ωστόσο μεγάλο και δυνατό κάθε τι που δεν έχει λόγο υπέρξεως). Σπουδαιότητα έχει η δράση και όχι εκείνος που την αναλαμβάνει. Το ίδιο και η αποστολή και όχι εκείνος που την φέρει εις πέρας. Να σταθούμε ενάντιοι στον ατομισμό, διεκδικώντας μία ενεργητική από-προσώπηση. Εκείνο που πραγματικά πρέπει να πράξει κάποιος δεν εξηγείται με κίνητρα. Η αριστοκρατία σιωπά.

10. Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΤΙΜΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΝΑ ΜΗΝ ΠΑΡΑΒΑΙΝΟΥΜΕ ΠΟΤΕ ΤΟΥΣ ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΟΥ ΈΧΟΥΜΕ ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΒΑΛΕΙ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΑΣ. Η εικόνα που δημιουργούμε για τον εαυτό μας, γίνεται αληθινή από την στιγμή που συμμορφωνόμαστε με αυτήν. Από εκεί και ύστερα, το αν πρόκειται για μία «εικόνα» ή για μία «πραγματικότητα» έχει πολύ μικρή σημασία. Οι δύο όροι συμπίπτουν. Η ιδέα που λαμβάνει σάρκα, αποτελεί ούτως ή άλλως την πραγματική ενσάρκωση του Λόγου. Κάθε υποχρέωση υποχρεώνει, καμμία περίπτωση δεν αποδεσμεύει. Ο καλύτερος τρόπος για να μην ντρεπόμαστε για τους άλλους, είναι να μπορούμε να αισθανόμαστε υπερήφανοι για τον εαυτό μας.

11. Ο ΤΡΟΠΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Η ωραία πράξη είναι πάντοτε πιο σημαντική από το δόγμα. Το ωραίο δεν είναι ποτέ κακό. Καλύτερα να πράξουμε πολύ καλά πράγματα που είναι μέτρια, παρά να πράξουμε με άσχημο τρόπο πράγματα υπέροχα. Ο Τρόπος με τον οποίο πράττουμε τα πράγματα αξίζει περισσότερο από τα ίδια τα πράγματα. Ο Τρόπος επίσης που ζούμε τις ιδέες μας, αξίζει περισσότερο από αυτές τις ιδέες. Ο Τρόπος

που ζούμε την ζωή μας, αξίζει περισσότερο από εμάς που ζούμε, και πολλές φορές περισσότερο και από αυτή την ίδια την ζωή. «Όταν κάποιος έχει περισσότερο απλότητα παρά τρόπο είναι αγροίκος. Όταν έχει περισσότερο τρόπο παρά απλότητα είναι γελοίος. Ο ποιοτικός άνθρωπος έχει εξίσου απλότητα και τρόπο» (Κομφούκιος).

12. ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΤΟΥ ΝΙΤΣΕ «ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ ;». Την απάντηση που έδωσε ο ίδιος, ότι «είναι εκείνος που αναζητεί τις καταστάσεις που επιβάλλουν σαφείς συμπεριφορές. Εκείνος που εγκαταλείπει την «ευτυχία» στις μάζες, μία «ευτυχία» που περιορίζεται σε ψυχική ηρεμία, βολή, άνεση και αγγλοσαξονική εμπορευματοκρατία. Είναι εκείνος που αναζητεί ενστικτωδώς τις βαρύτερες ευθύνες, εκείνος που ξέρει να κάνει παντού εχθρούς, εν ανάγκη να κάνει εχθρό ακόμα και τον ίδιο του τον εαυτό».

13. ΝΑ ΤΟΠΟΘΕΤΟΥΜΕ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΜΑΣ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΘΗ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΘΗ ΜΑΣ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΜΑΣ. Το να κάνουμε υποτίθεται «καλές πράξεις» για να κερδίσουμε την ατομική «σωτηρία» μας, να πάμε στον παράδεισο, κ.ο.κ., δεν είναι παρά χυδαία εξυπηρέτηση ενός προσωπικού συμφέροντός μας. Πρέπει να πράττουμε εκείνο που είναι ανάγκη ναπραχθεί, όχι εκείνο που μας αρέσει. Το τελευταίο απαιτεί ωστόσο μία εκγύμναση, ο άνθρωπος έχει ανάγκη από κανονισμούς για να «κτισθεί», καθώς από την φύση του είναι άμετρα εύπλαστος. Να βλέπουμε την δράση ως εξυπηρέτηση και το καθήκον ως προορισμό.

14. ΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΟΥΜΕ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΩΣ ΝΑ ΕΠΑΝΑΦΕΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΡΜΟΝΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΜΠΤΩΣΕΩΝ ΚΑΙ ΑΡΧΩΝ. Να πράττουμε πάντοτε σύμφωνα με τα λόγια μας. Όταν τα λόγια μας υπερβαίνουν τις πράξεις μας δεν είμαστε περισσότερο κυρίαρχοι του εαυτού μας από όταν οι πράξεις μας υπερβαίνουν τα λόγια μας. Το να είμαστε ειλικρινείς δεν είναι το να λέμε την αλήθεια, αλλά το να προσχωρούμε ολοκληρωτικά και χωρίς υστεροβουλίες σε ό,τι επιχειρούμε.

15. ΝΑ ΜΗΝ ΜΕΤΑΝΟΟΥΜΕ, ΑΛΛΑ ΝΑ ΜΑΘΟΥΜΕ ΝΑ ΕΞΑΓΟΥΜΕ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ. Να εξαντλούμε κάθε δυνατότητά μας για να αποφύγουμε να πράξουμε το κακό, εάν όμως το πράξουμε να μην επιζητούμε δικαιολογίες. Οι δικαιολογίες που δίνουμε στον εαυτό μας δεν είναι παρά υπεκφυγές. Η μετάνοια δεν αποβλέπει στην απόσβεση του λάθους, αλλά στην ανάπαυση μιας ένοχης συνειδήσεως. Πρέπει να ανταποδίδουμε το καλό στο καλό και την δικαιοσύνη στο κακό (εάν ανταποδίδαμε το καλό στο κακό, τότε τι θα άρμοζε να αποδώσουμε στο καλό, και, τέλος, τι αξία θα είχε κάτι τέτοιο ;).

16. ΝΑ ΜΗΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ ΤΙΠΟΤΕ, ΑΛΛΑ ΝΑ ΑΦΗΝΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΛΗΘΗ ΑΡΚΕΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ. ΝΑ ΜΗΝ ΜΙΣΟΥΜΕ ΠΟΤΕ, ΑΛΛΑ ΝΑ ΠΕΡΙΦΡΟΝΟΥΜΕ ΑΡΚΕΤΑ ΣΥΧΝΑ Τα συναισθήματα των χυδαίων είναι μίσος, μνησικακία, ευερεθιστικότητα, ματαιοδοξία, τσιγκουνιά. Το μίσος είναι το ακριβώς αντίθετο της περιφρονησεως, η μνησικακία της λησμοσύνης, η ευερεθιστικότητα της αυτοπεποιθήσεως, η ματαιοδοξία της αξιοπρέπειας, η τσιγκουνιά της χαριστικότητος. Από όλα αυτά τα χυδαία συναισθήματα, το πιο αξιοπεριφρόνητο είναι η μνησικακία. Ο Νίτσε έχει πει: «βρισκόμαστε στο κατώφλι των καιρών του αξιοπεριφρόνητου ανθρώπου, εκείνου που δεν είναι ικανός ούτε τον εαυτό του να περιφρονήσει».

17. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΓΓΕΙΛΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΗΣ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΟΦΕΛΕΙΑΣ ΌΛΩΝ. Στον άνθρωπο ισχύει ό,τι και με τους στρατούς που είναι ήδη αποτυχημένοι άπαξ και για να πολεμήσουν έχουν ανάγκη να γνωρίζουν γιατί ακριβώς πολεμούν. Υπάρχει βεβαίως και ένα χαμηλότερο επίπεδο, όταν ένας στρατός πρέπει να πεισθεί ότι η αιτία που πολεμάει είναι σωστή. Ένα ακόμη χαμηλότερο είναι το να πολεμάει μόνο όταν είναι σίγουρος πως θα νικήσει. Όταν πρέπει να επιχειρήσουμε κάτι, δεν χρειάζεται να νοιαζόμαστε, παρά μόνον δευτερευόντως, για το εάν αυτό που επιχειρούμε μπορεί ή όχι να πετύχει. Όμως δεν αρκεί να επιχειρούμε ακόμα και όταν δεν είμαστε βέβαιοι για την επιτυχία, χρειάζεται να επιχειρούμε ακόμα και όταν είμαστε βέβαιοι για την αποτυχία. Γιατί η ανώτατη τιμή είναι να μένουμε πιστοί στους κανόνες που θέσαμε στον εαυτό μας, ακόμα και αν είμαστε απολύτως βέβαιοι ότι μας περιμένει η αποτυχία. Το να επιθυμήσουμε να μιμηθούμε τον αντίπαλο με την δικαιολογία ότι αυτός έχει τον τρόπο να επιτυγχάνει ισοδυναμεί με το να καταντούμε εμείς οι ίδιοι εχθροί του εαυτού μας, μην διαφέροντας σε τίποτε από τον κανονικό εχθρό. Η χαμέρπεια αναδύεται από την στιγμή που πριν από μία πράξη θ' αρχίσουμε να αναρωτιόμαστε περί «χρησιμοτήτων», περί «ωφελειών» και περί «των λόγων που μας υποχρεώνουν» σε αυτή την πράξη. Ένας από τους μεγαλύτερους παραλογισμούς είναι το να προσπαθούμε να διατηρήσουμε κάτι που θα χάσουμε οπωσδήποτε, το να καταλήξουμε απολογητές των ζωντανών σκύλων και των νεκρών λεόντων.

18. Η ΑΡΕΤΗ, ΟΠΩΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΣΤΡΟΦΗ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΠΑΡΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΠΡΟΙΚΑ ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΕΠΙΛΕΚΤΗΣ ΟΜΑΔΟΣ. Και στις δύο περιπτώσεις απαιτείται η ίδια ποσότητα αυτοκυριαρχίας και κινητήρια δύναμη είναι η καθαρή θέληση, όχι μία κάποια α ή β «ηθική». Η ελευθερία της πράξεως συμβαδίζει πάντοτε με την ελευθερία απέναντι σε κάτι. Πρέπει να επιθυμούμε πράγματα για τα οποία αισθανόμαστε τους εαυτούς μας ικανούς και να τα αποποιηθούν: «Μας επιτρέπεται να πράξουμε κάτι στο μέτρο που μπορούμε επίσης να μην το πράξουμε... μας επιτρέπεται να επιθυμούμε κάτι –και να το αποκτήσουμε- στο μέτρο που είμαστε ικανοί να τα αποχωρισθούμε» (Εβόλα).

19. ΝΑ ΜΗΝ ΕΠΙΔΙΩΚΟΥΜΕ ΝΑ ΠΕΙΣΟΥΜΕ ΑΛΛΑ ΝΑ ΑΦΥΠΝΙΣΟΥΜΕ. Η ζωή βρίσκει νόημα σε πράγματα που είναι μεγαλύτερα από αυτήν αλλά όχι πέρα από αυτήν. Αυτά που είναι μεγαλύτερα από την ζωή δεν εκφράζονται με λέξεις, ωστόσο γίνονται μερικές φορές αισθητά. Πρέπει να δίνουμε προβάδισμα στην ψυχή απέναντι στο πνεύμα, στην ζωή απέναντι στην σκέψη, στην εικόνα απέναντι στην αντίληψη.

20. ΝΑ ΚΑΛΛΙΕΡΓΟΥΜΕ ΤΟΝ ΛΥΡΙΣΜΟ. Ο λυρισμός μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως ηθικός «κανόνας», υπό τον όρο να έχει τεθεί ως βασική σχέση της υπάρξεως, όχι ως η σχέση του ανθρώπου προς τον άνθρωπο, αλλά ως η σχέση του ανθρώπου προς το Σύμπαν (αφού ο μόνος τρόπος για να φθάσει κανείς στους ανώτερους Κόσμους είναι να κτίζεται σε αναλογία προς αυτούς). Οι μεγάλοι ηγέτες είναι εκείνοι που χάρη σε αυτούς οι άνθρωποι μπορούν να σκέπτονται λυρικά για τους εαυτούς τους.

21. ΝΑ ΑΝΤΙΑΜΒΑΝΟΜΑΣΤΕ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΩΣ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΜΕΤΑΤΡΕΠΕΙ ΣΕ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΔΥΝΑΜΙΚΑ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΛΛΟΝΤΑ. Το να δεχόμαστε το παρόν με την ενθουσιώδη ανάταση της στιγμής είναι το να μπορούμε να απολαμβάνουμε συγχρόνως όλες τις στιγμές του. Παρελθόν, παρόν και μέλλον είναι 3 προοπτικές τι ίδιο επίκαιρες, είναι τα παντοτινά δεδομένα της ιστορικής πορείας. Είναι όλα όσα παρουσιάζουν τα όσα ήδη έχουν συμβεί, κατά τον ίδιο τρόπο με εκείνα που πρόκειται να ξανασυμβούν.

22. ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΚΑΤΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. Και αυτό ακόμα και αν η εποχή ή η εκάστοτε κοινωνία προσπαθούν να μας εμποδίσουν. Συνήθως μία κοινωνία παραφρονεί μέσα από δύο τρόπους: είτε με το να απαιτεί πάρα πολλά, είτε με το να μην προτείνει τίποτε. Το ίδιο ακριβώς ισχύει και για τους ανθρώπους.

23. ΝΑ ΑΓΑΠΑΜΕ ΤΗΝ ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ. Να αντέχουμε να ανήκουμε στην παράταξη του πολικού αστέρος, του άστρου που μένει στην θέση του στον ουράνιο θόλο ενώ όλα τα υπόλοιπα διαρκώς περιστρέφονται. Στο κέντρο κάθε κινήσεως υπάρχει ηρεμία (Γιούνκερ), όπως στον άξονα του τροχού. Να καλλιεργούμε μέσα μας εκείνο που οι ποιοτικοί άνθρωποι ξέρουν να διατηρούν αμετακίνητο μέσα σε όλες τις καταστάσεις: το «παιγνίδι» του Κομφούκιου, το «πουρούσα» των Ινδών, την «humanitas» των Ρωμαίων, δηλαδή τον εσωτερικό πυρήνα του ανθρωπίνου όντος.

24. Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΛΑΒΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙΝΗ ΤΟΥ ΑΠΟΓΟΝΟΥ, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΚΑΤΕΥΘΥΝΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΓΟΝΟΥΣ, ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΣΤΟ ΟΠΟΙΟ ΑΝΗΚΕΙ. Ο Ιησούς, ισχυριζόμενος ότι ο Ιωσήφ δεν ήταν πραγματικός πατέρας του, αλλά ότι ο ίδιος ήταν υιός τού ενός μοναδικού Θεού, ένας αδελφός των πάντων, εγκαινιάζει την διαδικασία απαρνήσεως των πατριών. Για εμάς όμως, οι εξαφανισμένοι πρόγονοί μας δεν είναι ούτε πνευματικά νεκροί, ούτε περασμένοι οριστικά σε έναν άλλο κόσμο. Στέκουν δίπλα μας, ως ένα αόρατο αλλά θροϊζόν πλήθος. Μας περιτριγυρίζουν όσο εμείς οι απόγονοί τους είμαστε άξιοι να τιμούμε την μνήμη τους. Αυτή είναι η αντίληψη που γέννησε στα αρχαία χρόνια την λατρεία των προγόνων, αλλά και το αυτονόητο καθήκον να τιμάται το όνομά τους.

25. ΟΛΟΙ ΟΙ ΠΟΙΟΤΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΛΦΙΑ. Αδέλφια ανεξαρτήτως φυλής, χώρου και χρόνου.

Ο διδάκτωρ Φιλοσοφίας και καθηγητής Αλαίν Ντε Μπενουά, ελάχιστα γνωστός εκτός Γαλλίας, αλλά με πολύ μεγάλη επιρροή στην πολιτική σκέψη της χώρας του, γεννήθηκε στις 11 Δεκεμβρίου 1943, σπούδασε Φιλοσοφία, Κοινωνιολογία και Ιστορία των Θρησκειών στην Σορβόνη, υπήρξε ιδρυτής και εκδότης τής επιθεώρησης «Νέο Σχολείο» («Nouvelle Ecole», έτος ίδρυσης 1968) και αρχισυντάκτης και συνεργάτης τής «Στοιχεία» («Elements», έτος ίδρυσης 1973), το δε έτος 1979 τιμήθηκε για το συγγραφικό έργο του από την Γαλλική Ακαδημία. Ανήκε αρχικά στον ιδεολογικό χώρο της άκρας Δεξιάς, από την οποία όμως απομακρύνθηκε και διαφοροποιήθηκε αισθητά από τα μέσα κιόλας της δεκαετίας του 70, εγκαταλείποντας τον εθνικισμό και την γνωστή προσκόλληση της Δεξιάς στον Χριστιανισμό και στρεφόμενος αντίθετα προς τον ευρύτερο Ευρωπαϊκό Πολιτισμό και Πολυθεϊσμό, με εξαιρετικά ξεκάθαρες θέσεις μάλιστα, τις οποίες καταθέτει στα δύο πιο σημαντικά του βιβλία «Οι Ιδέες στα ορθά» («Les idées a l' endroit», 1979) και «Πώς γίνεσαι παγανιστής» («Comment peut-on etre païen ?», 1981). Σε αυτή του την στροφή, ίδρυσε το «Κέντρο για την Έρευνα και την Μελέτη του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού» («Groupement de recherche et d' etudes sur la culture europeenne»), τα αρχικά του οποίου σχηματίζουν την λέξη «Ελλάς» (G.R.E.C.E.).

Τον Απρίλιο του 1979 δημιούργησε αίσθηση με το εκπληκτικό κείμενό του «Μονοθεϊσμός και Ολοκληρωτισμός», με το οποίο κατεδάφισε τον προκλητικό ισχυρισμό του Γαλλο-εβραίου αριστεριστή «Νέου Φιλοσόφου» Bernard – Henri Levy, ότι τάχα για να αρνηθεί κανείς τον ολοκληρωτισμό οφείλει να επιστρέψει στο... «Torah». Σε εκείνο το κείμενο του Μπενουά, διαβάζουμε: «επιστρέφουμε για μία ακόμα φορά στην εποχή που οι μονοθεϊστές ιερείς γκρέμιζαν συθέμελα τους Ναούς, ακρωτηρίαζαν τα αγάλματα, βασάνιζαν την Υπατία, αρνούσαν κάθε σεβασμό προς τον αυτοκράτορα και άνοιγαν τις πύλες της Ρώμης στους βαρβάρους. Βρίσκουμε δηλαδή μπροστά μας έναν νέου τύπου «συνεπή αντιφασισμό», εκείνον του κ. Levy, του οποίου η συνταγή συνοψίζεται σε μία μόνο φράση: «Ξεχάστε την Αθήνα!». Να ξεχάσουμε λοιπόν την Αθήνα. Να ξεχάσουμε το Ελληνικό Θάυμα μόνο και μόνο επειδή οι προδιαγραφές του δεν συμφωνούν με τον ιουδαϊκό «Δεκάλογο»... το Θέατρο του Αισχύλου, ισχυρίζεται ο κ. Λεβύ, είναι μία «απάνθρωπη κωμωδία»... η ελεύθερη Ελληνική πόλη, μας διαβεβαιώνει, είναι ένα υπόδειγμα «ολοκληρωτισμού»... να ξεχάσουμε τον Αριστοτέλη, να ξεχάσουμε τους Προσωκρατικούς, να ξεχάσουμε τους Τραγικούς ποιητές... να ξεχάσουμε και τον Σενέκα, τον Μάρκο Αυρήλιο. Να ξεχάσουμε την Αρχαιότητα, το αρχαίο πνεύμα, να ξεχάσουμε τον Στωϊκισμό. Και, κατ' επέκταση, να ξεχάσουμε και όλα όσα επακολούθησαν. Τα τραγούδια και τις σκηνές τους κλασικού Θεάτρου, που είχαν την ατυχία να εκθειάζουν αρετές, οι οποίες σε τίποτε απολύτως δεν έχουν να κάνουν με την «Βίβλο». Να ξεχάσουμε και την Αναγέννηση, που μας επανέφερε στην αγκαλιά των Αρχαίων. Να ξεχάσουμε και τους φιλοσόφους του 18ου αιώνα, τον Βολταίρο, εκείνον τον... απόστολο της σκληρότητας ή τους ρομαντικούς, εκείνους τους... προγόνους του Ναζισμού! Να ξεχάσουμε την πολιτική... και την πολιτεία... και την ίδια την Ιστορία. Ακόμα και τον λαό, τον οποίο ο κ. Levy δεν καταδέχεται να αποκαλέσει παρά «πλέμπα». Να ξεχάσουμε και τα ιδεώδη, τα οποία κανείς δεν γνωρίζει πού μπορούν να μας οδηγήσουν, γι' αυτό και γράφει ο κ. Levy ότι «το ιδεώδες» του για το κράτος είναι «το κράτος χωρίς ιδεώδη». Να ξεχάσουμε και την κατ' εξοχήν «ολοκληρωτική» ιδέα, εκείνη της ανθρώπινης ευτυχίας (απόδειξη, γράφει ο Levy, ότι «όταν ο Σαιν Ζύστ μιλούσε για την ευτυχία, είχε στο νου του το ιδεώδες του Έλληνα πολίτη»). Να εξαφανίσουμε και τον Σταντάλ, τον Ντοστογιέφσκι, ακόμα και τον Μπρεχτ, που θα μπορούσε να είναι και ... «υπολανθάνων αντισημίτης». Να εξαφανίσουμε και την Επιστήμη και την τεχνολογία... να εξαφανίσουμε και τα έθνη, τις πατρίδες, να τα εξαφανίσουμε όλα για χάρη της «Torah», της μόνης πραγματικής πατρίδας !!!».

Ο Μπενουά είναι δηλωμένος εχθρός του ισοπεδωτισμού και του ολοκληρωτισμού, όπως δε ο ίδιος έχει δηλώσει, ευαγγελίζεται μία άλλου τύπου δημοκρατία, με μεγαλύτερη σύγκρουση ιδεών και μεγαλύτερη συμμετοχή των πολιτών. Είναι εχθρός του Αμερικανισμού, του Φιλελευθερισμού και της συνδυασμένης ανάμειξης και νόθευσης των κουλτουρών (την οποία θεωρεί μία ύπουλη μορφή εθνοκτονίας), και πιστεύει στην προοπτική μίας ομοσπονδιακής Ευρώπης, όπου το εθνικό κράτος θα εξαφανιστεί, δίνοντας χώρο ν' αναδυθούν ελεύθερα τόσο οι τοπικές ταυτότητες όσο και η ενιαία ευρωπαϊκή. Την τελευταία, ο Μπενουά την ορίζει με βάση τον κοινό ευρωπαϊκό (Ελληνο-ρωμαϊκό) προχριστιανικό πολιτισμό.

Παρά το γεγονός ότι ο ίδιος τονίζει ξανά και ξανά πως δεν θεωρεί τον εαυτό του ούτε δεξιό ούτε αριστερό, εξαιτίας των επικίνδυνων για το σύστημα ιδεών του, έχει γίνει στόχος των γνωστών ισοπεδωτών και ταμπελοποιών νεο-μακαρθιστών της τάχα «προοδευτικής» πλευράς, που επιμένουν να τον παρουσιάζουν σαν θεωρητικό μίας τάχα νέας μορφής

«νεοφασισμού» (μάλιστα ο Zeev Sternhell, καθηγητής Πολιτικών Επιστημών στο «Hebrew University» της Ιερουσαλήμ, γνωστός εχθρός των Γάλλων, αφού το 1989 στο «The Birth of Fascist Ideology» θα εντοπίσει τις απαρχές του... «φασισμού» στους... Γάλλους αναρχικούς Georges Sorel και Proudhon, τρία χρόνια πριν, το 1986, θα φθάσει μέσα στο «Neither Right nor Left: Fascist Ideology in France», να καταγγείλει ως... «νεοφασιστική» ακόμα και την απόπειρα θραύσης του δίπολου Δεξιά - Αριστερά), παρά το ότι επί χρόνια τόσο ο ίδιος ο Μπενουά όσο και οι λοιποί «Γκρεμιστές» έχουν καταγγείλει εξίσου απερίφραστα τον Σταλινισμό και τον Ναζισμό – Φασισμό και έχουν επίσης στηλιτεύσει τον αντι-σημιτισμό (ο ίδιος ο Μπενουά έχει μάλιστα συμμετάσχει και σε σχετική έκδοση τού «L' Evenement du Jeudi» του Γαλλο - εβραίου δημοσιογράφου Jean - Francois Kahn) και επίσης χαρακτηρίσει τον ρατσισμό ως γνήσιο προϊόν τόσο του μονοθεϊσμού όσο και της ολοκληρωτικής μοντερνικότητας, που αποτελούν τους κύριους αντίπαλους της σκέψης του Μπενουά.

Οι David Barney, Charles Champetier και C. Levirose, δημοσίευσαν το 1993 στο Παρίσι το βιβλίο «Η Νέα Ιερά Εξέταση, οι πράξεις της, οι μέθοδοί της, τα θύματά της. Πραγματεία για την διανοητική τρομοκρατία και την αστυνομία της σκέψης» («La Nouvelle Inquisition: Ses Acteurs, Ses Methodes, Ses Victimes -- Essai sur le Terrorisme Intellectuel et la Police de la Pensee», εκδόσεις «Le Labyrinthe»), στο οποίο αποδεικνύονται ανυπόστατες όλες οι κατηγορίες κατά του Μπενουά και των «Γκρεμιστών» και ανάλογη δημοσίευση έκανε το 1998 το ίδιο το G.R.E.C.E. με το βιβλίο «Για την αστυνομία της σκέψης και τους νέους ιεροεξεταστές». Το τσίρκο των ταμπελοποιών γίνεται βέβαια ακόμα πιο γελοίο όταν οι «Γκρεμιστές» κατηγορούνται επίσης για... φιλοκομμουνισμό και κρυπτο-αριστερισμό από τους φασίστες του Λεπέν και τους σκληροπυρηνικούς Καθολικούς, επειδή κάποια μέλη του Γαλλικού Κομμουνιστικού και του Σοσιαλιστικού Κόμματος (όπως ο γνωστός Reagis Debray), καθώς και άλλοι ανεξάρτητοι αριστεροί από χώρους όπως το «Esprit» ή το «L' Idiot Internationale» κ.ά., καθώς και κάποια μέλη τους ιταλικής Άκρας Αριστεράς, έχουν καταρρίψει τις πονηρές κατηγορίες περί «φασισμού» και έχουν κατ' επανάληψη συνεργαστεί με τους «Γκρεμιστές». Τα περί «φασισμού» έχουν καταγγείλει και πολλοί Γαλλο - εβραίοι διανοούμενοι (όπως οι Raymond Aron, Annie Kriegel κ.ά.), παρά το ότι σαφώς δεν διάκεινται φιλικά προς το G.R.E.C.E. και τον Μπενουά.

Το όλο παιχνίδι ξεκαθαρίζει αρκετά πάντως, εάν διαβάσουμε την τελευταία παράγραφο από εκείνο το κείμενο του Απρίλη του 1979, το οποίο αναφέραμε παραπάνω: «Είναι πολύ πιθανόν ότι, παρ' όλους τους ελιγμούς των ενδιαφερομένων στις πιο διαφορετικές οικογένειες σκέψης, σύντομα θα εμφανισθεί ο ίδιος κοινός πόθος για την παλινόρθωση της πολυφωνικής διάστασης στην μελωδία του Κόσμου. Ο κύριος Bernard Levy έχει βέβαια τους λόγους του να προσπαθεί, και να συνεχίζει να προσπαθεί, να παρουσιάζει τον εαυτό του σαν «άνθρωπο της Αριστεράς». Προσπαθεί απλώς να διατηρήσει τον εαυτό του από την «καλή πλευρά» του μεγαφώνου, ασχέτως εάν η δική του «Αριστερά» θα βρεθεί μία ημέρα αγκαλιά με την πιο αντιδραστική «Δεξιά» (τι ωραίο θέαμα !). Αντίθετα, μερικά ρεύματα σκέψης που σήμερα δείχνουν χωρισμένα, θα βρεθούν μία ημέρα σε κοινό δρόμο και αγώνα. Και τότε θα γίνει η επιλογή των πραγματικών παρατάξεων».